

Írok novellákat néha-néha olykor,
Szép verseket, ha kell rendelésre is,
Mind dicsérnek, kik köze állnak hozzám,
De szívesen fogadják soraim mások is.

Én alázattal írok mindenki számára,
Barát vagy ellenség, szeret, vagy nem szeret,
Termésem önzetlen aggatom, a lélekfa ágára,
Honnan bárki ingyen, ha akar, elvehet.

Ám, hiába szép vers, novella, más írás,
Ha valaki nem szeret pusztán csak engemet,
„Én nem olvasok Imicét”, hogy jöjjön rá a sírás,
Ha ilyent mondanak, szapulják versemet.

Ezekhez szólok én ebben a versemben,
Kik azért nem olvasnak, mert utálják lényemet,
Mást kínálok nekik, mit kaphatnak tőlem,
Ha lelkem nem kell, majd kívánják véretem.

Építettem egy árnyékszéket, odakünn a kertben,
Hová magányomban gyakran távozom,
Jól eső érzés úgy üldögegni csendben,
De a tél hidegét ott mindig átkozom.

Eszembe villannak számos gondolatok,
Bár sok időt sosem töltök ott,
Már többször néztem farkaszemet a véggel,
Ahányszor csak a papír elfogyott.

Itt gondoltam ülve azon személyekre,
Kiknek a gyűlölettől lelke megkopott,
Ha dacból bután eldobják a versem,
Merítsenek abból, mit itten alkotok.

Gellén Imre
2009.január 10